

Místa uzdravení kdysi a dnes

Modlitby za uzdravení trochu jinak

Modlitby za uzdravení bývají v našich představách většinou spojeny s kampaněmi s kázáním a modlitbami evangelistů, případně s výzvou na shromáždění sboru. V současnosti se mezi křesťany šíří nový způsob uzdravování, který má oproti zaběhlým formám některé přednosti...

Jak to všechno začalo

Se službou „míst uzdravení“ začal před 80 lety americký kazatel John G. Lake, jeden ze zakladatelů letničního hnutí. Jeho hlavním cílem bylo přinést do života každého člověka plnost evangelia. Říkal, že tajemství Boží moci není v tom, co děláme, ale kým jsme. Věřil, že Duchem naplněný křesťan by měl sloužit stejně jako Ježíš, když žil na zemi.

Lake se narodil v Kanadě v roce 1870. Ve své knize „Dobrodružství s Bohem“ napsal: „Když vzpomínám na své dětství a mládí, vybavují se mi především děsivé obrazy množství nemocí, lékařů, zdravotních sester, nemocnic, pohřebních vozů, pohřbů, hřbitovů a náhrobních kamenů. Dále vidím hořekující rodinu a příbuzné, zdrcenou matku a zarmouceného otce, rodiče, kteří se snaží zapomenout na předchozí žal, aby se mohli starat o přeživší členy rodiny.“ Jeho služba uzdravování vyrůstala ze soucitu s trpícími.

Od roku 1898 sloužil Lake v církvi naplno až do své smrti v roce 1935.

Na Boží popud odjel v roce 1908 do Afriky, kde pomohl založit přes sto sborů a kde zažil ohromné projevy Boží moci a uzdravení. Po návratu do Spojených států bydlel od roku

John G. Lake v autě. Dřevěná reklama na střeše propaguje jeho shromáždění ve Spokane: „Dr. John G. Lake, zázračná uzdravující moc...“ (přibližně z roku 1931)

1914 ve městě Spokane ve státě Washington. Tam si pronajal prostory v sousedství Rookery Building, které prosluly jako „místa uzdravení“ (angl. healing rooms). Tam se se svým týmem modlil za nemocné. Jeho modlitebním asistentům se začalo říkat „uzdravovací personál“ (healing technics).

Lakeova služba měla obrovský dopad. Jen během jedné pětileté kampaně vedl k obrácení přes milion lidí, založil 625 sborů a ustanovil 1250 kazatelů. V tomto pětiletém období bylo rovněž oficiálně zaznamenáno přes sto tisíc uzdravení. Služba uzdravování Johna G. Lakea vedla k tomu, že na základě oficiálních statistik bylo město Spokane ve státě Washington prohlášeno za nejzdravější město v USA.

Kdo převezme štafetu?

Po smrti Johna G. Lakea byla „místa uzdravení“ na delší dobu uzavřena. Po zhruba 80 letech promluvil Bůh ke Calu Pierceovi, staršímu sboru New Bethel ve městě Redding v Kalifornii. V tu dobu Cal Pierce pracoval jako realitní makléř. Spolu s manželkou Michelle cítili, že je Bůh povolává k tomu, aby se přestěhovali na sever, do státu Washington. Cal začal číst knihy o probuzení a dověděl se i o službě Johna G. Lakea ve Spokane. V listopadu roku 1998 se do Spokane přestěhovali. Cal navštívil Lakeův hrob a po dobu jednoho roku se tam pravidelně chočil modlit. Brzy nato bylo „místo uzdravení“ znovu otevřeno a další „místa uzdravení“ začala vznikat v nejrůznějších zemích světa. Tento vývoj pokračuje. Jeho zastřešující organizací se stala Mezinárodní asociace „míst uzdravení“ (International Association of Healing Rooms – IAHR).

Vznikla i Anglická národní asociace míst uzdravení, která sídlí v Halifaxu (West Yorkshire) a dohlíží na místa uzdravení nejen ve Velké Británii, ale i v Evropě.

Vizí této organizace je založit alespoň jedno místo uzdravení v každém britském i evropském městě a mnoho míst uzdravení ve velkoměstech. První místo uzdravení ve Velké Británii bylo otevřeno v Halifaxu v západním Yorkshiru na konci ledna 2003. Nyní v Anglii existuje 56 registrovaných míst uzdravení. Spolu s Walesem, Skotskem a Severním Irskem je v Británii celkově 98 míst uzdravení. Po celém světě působí přes 1100 míst uzdravení v 50 různých zemích světa.

Jak to vypadá v praxi?

Na každém místě uzdravení působí tým dobrovolníků z různých církví v dané oblasti. Cílem je vidět obnovu Kristova těla, církve, a to, aby se do světa i skrze projevy uzdravení šířilo evangelium. Dobrovolníci se nejdříve na dvou- až třídním semináři seznámí s vizí a fungováním míst uzdravení. Poté se mohou rozhodnout, zda chtějí projít šestitýdenním přípravným kurzem a připojit se k práci míst uzdravení. Po absolvování kurzu se většinou požaduje, aby v místech uzdravení zůstali sloužit po určitý časový úsek.

Když nemocný v místech uzdravení žádá o modlitbu, vyplní nejdřív jednoduchý formulář s osobní újaj a s modlitebním požadavkem. Modlitba se nemusí týkat jen uzdravení, ale i různých jiných oblastí a problémů, jako jsou vysvobození z nejrůznějších druhů svázanosti a závislosti, duchovní povzbuzení a obnova, za finance a materiální potřeby, za novou práci, za vztahy pracovní i rodinné, za spasení rodinných příslušníků a přátel...

Tým tří sloužících modlitebníků se nejprve modlí nad vyplněným formulářem a čeká na slovo, vidění, obraz či verš z Písma od Pána. Potom zájemci o modlitbu řeknou, že vše, o čem budou mluvit, zůstane důvěrné, a pokud je v místech uzdravení poprvé, vysvětlí mu, co může očekávat. Modlitebníci s ním sdílí, co od

Pána přijali, popřípadě mají doplňující otázky. Pak se každý služebník s dotyčným za dané věci pomodlí.

Často se stává, že někdo přijde s určitým problémem, ale Pán Bůh ukáže, že chce pracovat na něčem jiném. Je důležité držet se hlavně toho, co jsme od Pána přijali. Nejedná se zde o poradenství, k tomu jsou potřeba odborníci, ale o službu modlitbou s použitím duchovních darů. Čas pro modlitbu není limitován, schůzka trvá většinou 20 až 40 minut, někdy jsou modlitby kratší, jindy se mohou protáhnout. Poté, co se každý služebník s člověkem, který o modlitbu požádal, sdělil a pomodlil, je schůzka ukončena.

Někdy se během modliteb schází tým přímluvců (když je dostatek služebníků). Pokud přijmou verše z Písma či jiné slovo poznání a moudrosti, mohou je také dotyčnému předat.

Organizace nemusí být zpočátku příliš komplikovaná. Dle mého názoru je nejdůležitější více se modlit za církev, protože ta modlitby nutně potřebuje. Na shromážděních přitom na tyto modlitby nebývá čas, podobně jako na slova poznání, moudrosti, či soustředěnou modlitbu zaměřenou na jednotlivce s konkrétní potřebou. Často se stává, že někdo dá přednost anonymním modlitbám, hlavně pokud je problém důvěrnějšího charakteru. Cílem je tedy modlit se za potřeby lidí ve větší míře a hlouběji, stejně jako dát se vést a neustále se učit víc sloužit darů Ducha svatého a používat je jak pro tělo Kristovo, tak mnohdy i pro náhodné příchozí z ulice.

Být k dispozici

Dalším důležitým aspektem míst uzdravení je příležitost k modlitbám za spasení. Pro modlitbu často přicházejí i nevěřící se zdravotními či jinými problémy a kterým „místa uzdravení“ doporučí příbuzní či známí. Ani počet náhodných příchozích není zanedbatelný – u nás v Leytonu takto uvěří zhruba jeden člověk za měsíc.

Máme spoustu nesmírně povzbudivých svědectví o fyzickém uzdravení, ale je skvělé vidět i lidi, kteří přicházející obtíženi obrovskými životními problémy, jak po modlitbách odejdou uvolnění, s rozžářenými tvářemi, s novou nadějí a svobodou, s radostnějším pohledem do budoucna.

Osobně vidím ohromný potenciál také v možnosti směřovat k jednotě církve, kdy se v místech uzdravení mohou setkávat lidé z různých sborů, kteří věří v Krista jako Spasitele a Lékaře. Začíná se většinou v jedné či dvou místnostech s možností či výhledem růstu. V Leytonu máme v současnosti asi 75 služebníků z více než 25 denominací. Místa uzdravení zde fungují asi osm let.

Jsem si vědoma, že používání darů Ducha svatého je v církvi někdy spojeno s předsudky, např. že jde o něco téměř mystického, možná těžko

„Místo uzdravení“ v anglickém Leytonu

dosazitelného, nebo že se to vymyká kontrole a dá se to snadno zneužít. Často vzniká nejistota, co se stane, když modlíci se služebník od Pána nic nepřijme. Dle mého názoru a mé dosavadní zkušenosti by nás tyto důvody neměly odradit, protože v každé službě samozřejmě potřebujeme růst. Nejdůležitější je být Pánu k dispozici a nabídnout modlitbu v jakékoli situaci. Potom už jedná on.

Mnoho křesťanů se jistě shodne na tom, že žijeme v době posledních dnů, kdy dochází k vylití Ducha svatého na každé tělo (Jl 2,28). Pavel v 1. Korintským 14,1 povzbuzuje: *Držte se lásky a usilujte o duchovní dary...* Mou touhou je vidět silné a zdravé tělo Kristovo připravené na Kristův příchod, které chce se všemi, kdo jej ještě nepoznali, sdílet jeho lásku a moc Boží přítomnosti i ve formě fyzického či emocionálního uzdravení. Dokud se toto v jednotlivých sborech nečeje ve větší míře, jsou místa uzdravení výborným nástrojem, který míří k většímu naplňování Ježíšova poslání.

□ Alice Stanley, Leyton, UK
Psáno pro Život víry.

□ 28.–29. října pořádá KMS seminář „Místa uzdravení“ (viz oznámení na str. 40)

John Graham Lake

(* 18. 3. 1870 v Ontariu v Kanadě) byl podnikatel, který se stal známým díky své misijní službě a službě uzdravování.

V 16 letech se se svou rodinou přestěhoval do USA a někdy v té době se na setkání Armády spásy obrátil. Ve 22 letech se stal metodistickým kazatelem, místo služby ve sboru dal ale přednost podnikání. Byl velmi pracovitý, založil dvoje noviny a později úspěšně podnikal v oboru realit. Po jeho setkání s „předchůdcem letničního hnutí“ Johnem A. Dowiem, po němž bylo uzdraveno několik vážně

nemocných Lakeových příbuzných (včetně jeho manželky, v roce 1898) začali Lakea vyhledávat mnozí lidé s prosbou o modlitbu za uzdravení. Opustil proto své velmi dobře placené místo, vzdal se členství v Chicagské obchodní komoře a se stal misionářem.

Během letničního probuzení v Azusa Street (Los Angeles) byl v roce 1907 pokřtěn Duchem svatým. V roce 1908 spoluzaložil „Misii apoštolské víry v Jižní Africe“. V prosinci 1908, pouhých šest měsíců po příjezdu do Afriky, umřela jeho první žena Jennie, když byl John zrovna na misijní cestě v džungli. Lake pak svých sedm dětí vychovával s pomocí své sestry Irene. Zároveň vedl zmíněnou organizaci, jež čítala 250 000 členů. Výsledkem této služby bylo přes 700 sborů (125 „bílých“ a 600 „domorodých“) a provázelo ji množství zázraků a uzdravení.

Počátkem roku 1913 se fyzicky vyčerpaný Lake vrátil do USA. Na podzim téhož roku se oženil s Florence Switzerovou, s níž pak měl dalších pět dětí. V roce 1914 se stal starším „Církve pravdy“

a věnoval se službě uzdravování. John G. Lake byl v kontaktu s hlavními letničními vedoucími v Británii i v USA, zúčastnil se ustavujícího shromáždění Ústřední rady Božích shromáždění (Assemblies of God).

V letech 1915 až 1920 vedl „místa uzdravení“ ve Spokane (stát Washington). Skrze tuto službu bylo uzdraveno více než 100 000 lidí. Podobnou práci pak několik let vedl v Portlandu (stát Oregon), kde také založil sbor. I zde bylo během pěti let uzdraveno přes 100 000 lidí. V roce 1927 se Lake přestěhoval do Houstonu (stát Texas), i tam založil sbor a službu „míst uzdravení“. V letech 1925–1931 Lake cestoval, zakládal sbory a místa uzdravení a pořádal evangelizační a uzdravovací kampaně v Sacramento, San Diegu (obojí v Kalifornii) a v Houstonu.

Poslední léta života (od roku 1931) strávil znovu ve Spokane, kde koupil starý metodistický kostel a věnoval se opět sborové a modlitební službě.

Zemřel 16. 9. 1935.

Alice Stanley žije v Británii od roku 2004.

Pracuje na programovém oddělení křesťanské televize Revelation TV (revelationtv.com). V Česku za svobodna pracovala jako překladatelka pro různé biblické školy.

Ve volném čase spolupracuje na Cultural Nights, které mají podpořit umělecké talenty v církvích (hudba, divadlo, tanec, módní předhládky). Z financí za vstup jsou podporovány křesťanské neziskové organizace a misie.

Jednou týdně vede s manželem křesťanskou kavárnu (Soho Café – the Living Room). V drsném centru Londýna tak vzniká komunita umělecky zaměřených křesťanů, kteří tím, že žijí evangelium, oslovují buddhisty, muslimy, ateisty a někdy i bezdomovce.

Do „Míst uzdravení“ se zapojila před několika dvěma roky jako člen modlitebního týmu: „Byla jsem opravdově nadšená, protože jsem viděla okamžitě ovoce služby i její růst.“

S manželem Adamem jsou členy probuzeného anglikánského sboru Holy Trinity Brompton v Londýně.

„Uzdravující personál“ místa uzdravení v Leytonu